

Nr 7.

Ankom till riksdagens kansli den 11 mars 1943 kl. 4 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om höjning av hundskatten, m. m.

(1:a avd.)

Till bevillningsutskottet hava hänvisats följande motioner om höjning av hundskatten, m. m., nämligen:

1) motionen nr 36 i första kammaren av herr *Bror Nilsson*, vari hemställtts »att riksdagen ville besluta att hos Konungen anhålla om den förändringen i gällande förordning angående skatt för hundar att denna skatt må utgå med lägst tio och högst fyrtio kronor för kalenderår»;

2) motionen nr 181 i andra kammaren av herr *Hedqvist*, vari hemställtts, »att riksdagen måtte besluta sådan ändring i kungl. förordningen den 17 maj 1923 angående skatt å hundar, att s. k. ledarhundar, avsedda att betjäna blinda, icke äro att hänföra till hundar, för vilka hundskatt skall erläggas».

Beträffande motiveringen för de i motionerna framlagda förslagen får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna.

Enligt 1 § förordningen den 17 maj 1923 angående skatt för hundar skall för varje hund årligen erläggas hundskatt till kommunen. Skatteplikt föreligger dock icke för hund, som ej uppnått en ålder av tre månader, för hundar, vilka av lapparna användas för renskötseln, samt för krigsmakten tillhörig tjänstehund eller för enskild person tillhörig hund så länge densamma, efter godkänd tjänstadressyr, på grund av särskild förbindelse skall hållas till krigsmaktens förfogande. Medel, som till kommunen inflyta i hundskatt, må för kommunens behov användas på sätt som av kommunen bestämmes. Hundskatt skall erläggas till den kommun, där hunden stadigvarande innehaves (2 § 1 mom.). Har hundskatt erlagts till en kommun, skall skatt för samma hund för det året ej erläggas till annan kommun, med mindre den årliga skattesatsen för hunden i den senare kommunen är högre än det belopp, som för året redan erlagts i skatt för hunden (2 § 2 mom.). Skattskyldig för viss hund är den person, av vilken hunden stadigvarande innehaves, när skatteplikt inom kommunen för året inträder (3 §). I fråga om skattens belopp stadgas i 4 §, att skatten skall av kommunen bestämmas lika för varje hund och utgöra lägst fem högst trettio kronor för kalenderår. Enligt 5 § skall skattskyldig under januari månad varje år till vederbörande kommunala uppbördsmyndighet skriftligen anmäla de hundar, för vilka skatteplikt vid ingången av året förelegat, med angivande tillika av hundarnas ras,

ålder, kön och färg. Inträder skatteplikt under löpande år, skall den skattskyldige inom trettio dagar därefter på samma sätt anmäla detta. Vid anmälan skall fogas belöpande skatt, därest icke annan ordning för skattens erläggande av kommunen bestämts (6 §).

Ur den av statistiska centralbyrån avgivna berättelsen angående kommunernas finanser för år 1939 har inhämtats, att antalet hundar i riket nämnda år utgjorde 192,088, därav 152,519 i landskommunerna och 39,569 i städerna. Hundskatten i medeltal för hund uppgick i landskommunerna till 11:30 kronor, i städerna till 26:50 kronor och i samtliga kommuner till 14:43 kronor. Av kommunerna å landsbygden uttogo 902 stycken eller 37.6 procent av hela antalet landskommuner hundskatt med belopp understigande 10 kronor, medan en skattesats av trettio kronor förekom i endast 24 landskommuner eller 1 procent av hela antalet sådana kommuner. Av städerna uttogo 18 stycken eller 15.5 procent av hela antalet städer hundskatt med belopp understigande 20 kronor och 32 stycken eller 27.6 procent av hela antalet städer hundskatt med 30 kronor.

Enligt vad utskottet inhämtat torde antalet ledarhundar i landet för närvarande uppgå till högst 20, varav huvuddelen funnes i Stockholm med omgivning. I Göteborg och Mölndal funnes 4 sådana hundar, å mindre orter i Bohuslän en möjligen 2, i Luleå en och några få i landsorten i övrigt. För närvarande påginge utbildning av 2 möjligen 3 hundar. Vid överläggning mellan svenska brukshundklubben och representanter för de blindas förening u. p. a hade framkommit, att behovet av ledarhundar ej torde komma att nämnvärt stiga, såvida ej antalet blinda ökades. Med hänsyn till den relativt kostsamma och svåra utbildningen av ledarhundar kunde man räkna med att antalet dylika hundar i landet knappast komme att överstiga 100.

I motionen I: 36 har till stöd för det däri framlagda förslaget framhållits bland annat, att i landet funnes ett stort antal hundar, som saknade existensberättigande och som utförde allehanda ofog. Särskilt vore landets fårägare besvärade av angrepp på sina får från utelöpande hundars sida. Enligt motionärens mening måste det i förordningen angående hundskatt föreskrivna minimibeloppet av hundskatten i nuvarande tid anses vara alldeles för lågt. Å andra sidan skulle måhända vissa samhällen önska besluta en högre skatt än det i förordningen stadgade maximum.

I motionen II: 181 har anförts bland annat, att de blinda i allmänhet levde under tämligen blygsamma ekonomiska förhållanden och att den i städer och större samhällen jämförelsevis höga hundskatten tillsammans med utgifter för hundens skötsel gjorde det svårt för många blinda att hålla ledarhund, hur stort behovet därav än kunde vara.

Vad först angår det i motionen I: 36 framlagda förslaget om höjning av hundskatten får utskottet anföra följande. Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen skall enligt hundskatteförordningen hundskatten utgå med

ett för varje hund inom kommunen lika belopp av lägst fem högst trettio kronor för kalenderår. De i förordningen sålunda angivna skattesatserna hava varit oförändrade alltsedan förordningens tillkomst. Enligt vad de i det föregående återgivna statistiska uppgifterna utvisa har i fråga om landskommunerna den i hundskatteförordningen stadgade högsta skattesatsen under år 1939 tillämpats endast i ett fåtal kommuner. Däremot har beträffande städerna den högsta skattesatsen under samma år begagnats i relativt större utsträckning. Det torde kunna antagas, att det i allmänhet varit de större och medelstora städerna, som sett sig föranlåtna att fastställa denna skattesats. Utvecklingen synes i städerna även gå i riktning mot en höjning av skattesatsen. Medelskattesatsen i städerna var sålunda, enligt vad utskottet inhämtat, år 1924 23: 99 kronor, år 1927 25: 48 kronor, år 1933 25: 57 kronor och år 1939, såsom ovan nämnts, 26: 50 kronor.

Utskottet finner för sin del en höjning av de i hundskatteförordningen stadgade skattesatserna vara motiverad. Härför talar redan den avsevärda förändringen i penningvärdet under de tjugu år, förordningen varit gällande. En höjning av den högsta skattesatsen synes enligt utskottets mening kunna vara av betydelse särskilt för större städer, där med hänsyn till det ohägn, hundarna åstadkomma, en begränsning av antalet hundar torde få anses önskvärd.

I motionen I: 36 har yrkats, att skattesatserna till hundskatt skulle bestämmas till lägst tio högst fyrtio kronor för kalenderår. Utskottet tillstyrker, att den lägsta skattesatsen bestämmes till tio kronor. Vad angår den högsta skattesatsen har emellertid utskottet funnit en höjning till femtio kronor kunna anses lämpligt avvägd.

Vad angår det i motionen II: 181 framförda förslaget om befrielse från hundskatt för s. k. ledarhundar, avsedda att betjäna blinda, finner utskottet visserligen syftet med motionen behjärtansvärt. Flertalet blinda torde befinna sig i sådana ekonomiska förhållanden, att erläggande av hundskatt för dem kännas som en tyngande börda. Den i motionen ifrågasatta skattebefrielsen för s. k. ledarhundar torde emellertid nödvändiggöra en ganska besvärande kontroll över att inga andra hundar än sådana, som av någon myndighet godkänts såsom ledarhundar och som bevisligen användas för detta ändamål, komma i åtnjutande av skattebefrielse. Såsom framgår av det föregående är det antal ledarhundar, som för närvarande finnes och med sannolikhet kommer att utbildas, mycket ringa, och utskottet anser det fördenskull icke påkallat att betunga lagstiftningen med de kontrollföreskrifter, som en skattebefrielse skulle nödvändiggöra. I de fall, då ömmande omständigheter föreligga för de blinda, lära de kommunala myndigheterna icke sakna möjlighet att genom anslag eller på annat sätt bereda de blinda en lättnad i förevarande hänseende. På grund härav anser sig utskottet böra avstyrka bifall till motionen II: 181.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

- 1) att riksdagen måtte i anledning av motionen I: 36 om höjning av hundskatten för sin del antaga följande

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 4 § förordningen den 17 maj 1923 (nr 116) angående skatt för hundar.

Härigenom förordnas, att 4 § förordningen den 17 maj 1923 angående skatt för hundar skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

4 §.

Skatten skall av kommunen bestämmas till ett för varje hund lika belopp, lägst tio högst femtio kronor för kalenderår.

I fall — — — annan kommun.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1944.

2) att motionen II: 181 om skattefrihet för s. k. ledarhundar icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 11 mars 1943.

På bevillningsutskottets vägnar:

A. J. BÄRG.

Närvarande: se under betänkandet nr 6.
